

Кърт Вонегът
Портфейлът на Фостър

Работата ми е да продавам подходящи съвети на богати клиенти. Служител съм в една финансова консултантска фирма. От това се живее, макар да не мога да кажа, че си докарвам Бог знай колко пари... по-не засега. Възшност – току-що започвам. Само за да кандидатствам за мястото, се наложи да си купя бомбе, тъмносиньо палто, сив bankerски костюм, черни обувки, връзка на раета, половин дузина бели ризи, още толкова черни чорапи и сиви ръкавици.

Когато посещавам някой клиент, винаги взимам такси, а видът ми е изряден. Държа се така, сякаш току-що съм направил удар на стоковата борса и идването ми при него е по-скоро като обществено задължение. Появата ми в безупречен вид, лъскавите сертификати и секретните борсови анализи, подредени грижливо в кожена папка, винаги предизвикват една – желаната от мен – реакция – да ме посрещат с внимание достойно за министър или лекар. Смисълът е... аз поемам отговорността и всичко ще бъде наред.

Обслужвам главно кратки стари дами, които, по волята на железни закони, са наследили значителни части от планетата. Прелиствам ценните книжа на клиента и излагам нашите експертни решения за съставянето на портфейла им по такъв начин, че стойността му да нараства. Мога да говоря за десетки хиляди долари, без да ми трепне гласа. Преглеждам книги за повече от сто хиляди само с едно високомерно „М-м, аха“.

Тъй като аз самият нямам портфейл, приличам на гладното момче, което разнася поръчки от сладкарницата. Никога обаче не го бях усетил, докато Хърбърт Фостър не ме помоли да погледна финансите му.

Обади се една вечер и каза, че негов приятел ме бил препоръчал и дали мога да отида да обсъдим някои делови въпроси. Измих се, избърснах се, лъснах си обувките, сложих униформата на преуспяващ и приситнах тървествено с такси.

Хората от моя бранш, а и не само те, имат лошия навик да оценяват човека по неговата къща, кола и костюм и по годишния му приход. Хърбърт Фостър печелеше не повече от шест хиляди на година – готов съм да се обзаложа. Нямам нищо против хората със средни възможности, но все пак решаващото бе, че от тях не мога да печеля. Малко се ядосах, че такъв клиент възнамерява да ми губи времето, тъй като едва ли разполагаше с повече от няколко стотин долара. Е, най-много хиляда – моят хонорар щеше да е в най-добрия случай един, два долара.

Както и да е, пристигнах в бедняшката къща на Фостър – строена

след войната и с пригоден за живеене таван. Бяха се обзавели от местния магазин по конфекция, с пепелниците, овлажнителя на въздуха и картините по стените, всичко за 199.99 долара. По дяволите, след като вече бях там, трябваше да разгледам големия му проблем.

– Хубаво жилище имате, господин Фостър – рекох. – А това е чаровната ви съпруга, нали?

Отреща тъпо ми се усмихна слаба жена с неугледен вид. Беше облечена в избелял пенъоар, изпъстрен с ловни сцени. Щампата се сливаше с калъфа на стола и аз трябваше да напрегна зрението си, за да различа жената от мебелите.

– Приятно ми е да се запознаем госпожо Фостър – добавих аз.

Около нея имаше белъо и чорапи за кърпене. Хърбърт каза, че името ѝ е Алма, което изглеждаше съвсем възможно.

– А това е малкия наследник – продължих аз. – Умно момче. Сигурно е луд по баща си.

Двегодишното хлапе избърса ръцете си в парталона ми, изсумтя и затопурка към пианото. Спря се в десния край на клавиатурата и започна да блъска клавиша на най-високия тон, което продължи минута, две, три...

– Музикален е като баща си – поясни Алма.

– Свириите, нали, г-н Фостър?

– Класика – отвърна Хърбърт.

Аз го огледах за първи път. Беше дребен, с кръгло луничаво лице и големи зъби. Обикновено такива хора са фукльовци или мъдречи. Трудно можех да повярвам, че е щастлив с грозната си съпруга и че обича семейния живот до побъркване. Вероятно причината беше в тихото отчаяние, което, струва ми се, за миг зърнах в очи му.

– Не трябва ли да се стягаш за срещата, мила? – попита Хърбърт.

– Отложи се в последния момент.

– Във връзка с вашия портфейл... – започнах аз.

Хърбърт сякаш се стресна.

– Какво искате да кажете?

– Вашият портфейл... вашите ценни книжа.

– А, да, по-добре да поговорим в спалнята. Там е по-тихо.

– Хърбърт, недей да ги продаваш!

– Няма, Алма, само ще ги обсъдим.

– Разбирам – казах аз внимателно. – Приблизително колко са държавните ви облигации?

– Триста и петдесет долара – гордо рече Алма.

– Е, не е нужно да ходим в спалнята – казах аз – Моят съвет, при това безплатен, е да не ги закачате, докато не поузреят. Сега бих искал да се обадя за такси...

– Моля ви – рече Хърбърт, изправен до вратата на спалнята. – Има и още нещо.

– Какво? – попита Алма.

– О, планирането на дългосрочните инвестиции – рече неопределено Хърбърт.

– Ще ни трябва краткосрочно планиране, за да си платим сметката в магазина следващия месец.

– Моля ви – повтори Хърбърт.

Последвах го в спалнята. Той затвори след мен. Седнах на края на леглото и го наблюдавах, докато отваряше една вратичка в стената, където бяха скрити тръбите за банята. Мушна ръка вътре, изпръхтя и измъкна един плик.

– Охо, – рекох аз апатично – там били облигациите значи. Много хитро. Защо са тези усложнения, господин Фостър? Аз знам как изглеждат държавните облигации.

– Алма – викна той.

– Да, Хърбърт.

– Защо не ни направиш кафе?

– Вечер не пия кафе – отказах аз.

– Имаме останало от вечеря – отвърна Алма.

– Не мога да спя, дори от една глътка – наблегнах отново.

– Направи ново – заръча й Хърбърт.

Пружините на креслото изскърцаха и бавните й стъпки се отдалечиха към кухнята.

– Е?

Сложих списъка върху избелялата покривка на леглото. Овладях се.

– М-м – рекох бавно. – Бих ли могъл да зная какъв е произхода на тези ценни книжа?

– Моят дядо ми ги остави преди две години. Облигациите се намират при адвокатите му. Изпратиха ми този списък.

– Знаете ли каква е стойността на вашите акции?

– Имаха оценка, когато ги получих – той прознесе цифрата и за мое разочарование изглеждаше странно отегчен, дори някак нещастен.

– Малко са се повишили от тогава.

– С колко?

– На днешната борса може би струват около 750 хиляди долара,

господин Фостър.

Изражението му не се промени. Новината не го развълнува – все едно му бях казал, че навън е зима. Когато в хола се чуха отново стъпките на Алма, той повдигна вежди и ми даде знак да мълча.

– Тя не знае ли?

– Не, за Бога! – сякаш сам се изненада от своята енергичност Фостър. – Още не е дошъл моментът.

– Ако ми позволите да взема този списък, офисът ни в Ню Йорк ще ви направи пълен анализ и препоръки – пошепнах му аз. – Мога ли да ви наричам Хърбърт, сър?

Моят клиент – Хърбърт Фостър – носеше костюм от поне три години. Никога не беше притежавал повече от един чифт обувки. Тревожеха го вноските за колата, хранеше се с риба и сирене, вместо с месо, тъй като то бе скъпо. Жена му сама шиеше дрехите за себе си и малкия Хърбърт, както и – калъфите, завесите – всички от един и същ плат, купен на сметка. Семейство Фостър живееше кучешки – трябваше да избират между нови гуми и гуми втора употреба. На телевизия ходеха две къщи по-надолу по улицата. Несъмнено се ограничаваха в малката заплата, която Хърбърт получаваше като деловодител в една фирма за търговия на едро.

Бог ми е свидетел, не е престъпление да се живее така! Дори е много по-добре от моя начин на живот. Объркването идваше оттам, че пред себе си виждах човек с доход, който след удържане на данъците, възлизаше на около двайсет хиляди годишно.

Нашите анализатори прегледаха книгата на Фостър и дадоха своята оценка за вероятното поскъпване на акциите, възможните печалби, въздействието на войната и мира, инфлацията и дефлацията и т.н. Докладът съдържаше двайсет страници – рекорд в моята практика. Обикновено те се подвързваха в картонени корици. За този на Хърбърт използваха червена кожа.

Получих доклада в събота следобяд и се обадох на Хърбърт, за да го попитам дали е удобно да му го занеса. Имах за него страховтна новина. Първоначалната ми оценка на акциите отпаднаше. Портфейлът му в момента възлизаше на близо 850 хиляди долара.

– Пристигна анализът и препоръките – казах аз. – Нещата изглеждат добре, господин Фостър, дори много добре. Имате нужда от малко разнообразяване тук-там, може би трябва повече да наблегнете на

растежа, но...

– Залавай се и прави, каквото трябва – прекъсна ме той.

– Кога бихме могли да поговорим? Безспорно трябва да обсъдим нещата заедно. За мен е удобно още тази вечер.

– Тази вечер съм на работа.

– Извънредно във фирмата за търговия на едро ли?

– На друго място... в един ресторант. Работя вечер... в петък, събота и неделя.

Странно – човекът имаше може би по 75 долара на ден от ценни книжа и работеше три нощи седмично, за да свърже двата края!

– В понеделник?

– Свирия на орган с хора на черквата.

– Вторник?

– Тренировка с доброволния отряд огнеборци.

– Сряда?

– Свирия на пиано за народните танци в черквата.

– Четвъртък?

– В четвъртък с Алма ходим на кино.

– Тогава кога?

– Действай, както трябва и това е.

– Не искате ли да сте в течение на онова, което правя?

– Нужно ли е?

– Бих се чувствал по-спокоен.

– Добре, вторник на обяд.

– Чудесно. Но би било полезно да прегледате този доклад предварително, за да подготвите въпросите си.

– Добре, добре – той явно се дразнеше. – Ще бъда въкъщи до девет. Мини да го оставиш.

– Още нещо, Хърбърт – бях запазил изненадата за края. – Аз малко подцених стойността на акциите. Качили са се на близо 850 хиляди.

– Хм.

– Казвам, че имате около 100 хиляди долара повече, отколкото мислехте!

– А-ха. Ами, ти направи, каквото е нужно.

– Да, сър!

Беше затворил.

Забави ме друга работа и отидох у Фостърви чак в десет без

петнайсет. Хърбърт го нямаше. Отвори Алма и за моя изненада, ме попита за доклада, който криех под палтото си.

– Хърбърт каза, че не трябва да го чета – рече тя, – така че не се тревожете, няма да надничам.

– Хърбърт ви каза за него, така ли? – внимателно попитах аз.

– Да. Каза, че е секретен доклад за акции, които искате да му продадете.

– Да. Ами, щом е поръчал да ви ги оставя, заповядайте.

– Каза ми, че е пропуснал да поиска от вас обещание, че никой няма да ги докосне.

– М-м, да, да. Такива са правилата, съжалявам.

Тя беше леко враждебна.

– Ще ви кажа нещо, без да чета никакви доклади. Той няма да инкасира тези облигации, за да купи акции от вас.

– Аз съвсем не препоръчвам такова нещо, госпожо Фостър.

– Тогава защо сте се лепнал за него?

– Мисля, че може да стане добър клиент по-нататък – аз погледнах ръцете си, изцапани с мастило от предишната среща.

– Дали мога да се измия?

Тя ме пусна неохотно, като се държеше, колкото е възможно по-далеч от мен.

Докато се миех, мислех за списъка ценни книжа, който Хърбърт беше извадил от нишата в стената. Тези книжа означаваха зими във Флорида, филе миньон и дванайсетгодишно уиски, ягуари, копринено бельо, обувки ръчна изработка, околосветско пътешествие... Хърбърт Фостър можеше да има всичко това. Въздъгнах тежко. Сапунът в сапунерката им беше слепен от множество парчета, намокрени и пресовани в нов калъп.

Благодарих на Алма и тръгнах към вратата. Пътном спрях до камината, привлечен от малка стара снимка.

– Хубава сте на тази снимка – рекох с желание за контакт. – Харесва ми.

– Всички мислят така. Не съм аз, а майката на Хърбърт.

– Поразителна прилика! Наистина – Хърбърт се беше оженил за момиче досущ като момичето на добрия си стар родител. – А това е баща му, така ли?

– Моят баща. Не излагаме никакви снимки на неговия.

От тази деликатна тема можеше да изскочи важна информация.

– Хърбърт е чудесен човек. Сигурно и баща му е такъв?

– Изоставил е жена си с детето. Прекрасен човек, нали? Не го споменавайте пред Хърбърт.

– Съжалявам. Значи всичко достойно съпругът ви има от майка си?

– Тя беше светица. Учеше сина си да бъде добър, почтен, да има страх от Бога.

– И тя ли беше музикална?

– Това е наследил от баща си. Но той използва своята дарба по съвсем друг начин. Музикалният вкус на Хърбърт е като на майка му... обича класиката.

– Баща му, доколкото разбирам, е бил джазмен? – подметнах аз.

– Предпочиташе да свири на пиано из кръчмите, да диша пушек и да пие джин, вместо да си стои в къщи, при жена си и детето. Докато майката на Хърбърт най-сетне му каза да избира едното или другото.

Кимнах съчувствено. Вероятно Хърбърт гледаше на наследеното съкровище като на мръсно и отблъскващо нещо, защото идва от фамилията на баща му.

– Дядото на Хърбърт, който е починал преди две години...?

– Той издържаше Хърбърт и майка му, след като бащата ги напусна. Хърбърт го боготвореше – жената поклати тъжно глава. – Завърши живота си без пукнат грош.

– Какъв срам.

– Толкова се надявах, че ще ни остави нещо, та Хърбърт да не работи по празниците.

Опитвахме се да надвикаме шума в кафенето, където Хърбърт обядваше всеки ден. Обядът беше за моя сметка, или за сметка на разходите по услугата, затова взех купона му за 87 цента и рекох:

– Хърбърт, преди да продължим, ще бъде полезно да се разберем какво точно предпочиташ да получаваш от своите инвестиции... растеж или приходи?

Това бе клише от консултантската практика. Дявол знае какво искаше той от ценните си книжа. Във всеки случай не онова, което обикновено желаят другите – т.е. пари.

– Каквото предложиш – рече разсеяно Хърбърт.

Изглеждаше разстроен от нещо и почти не ми обръщаше внимание.

– Разбери, Хърбърт, разбери най-сетне! Ти си богат човек. Трябва да се съсредоточиш върху възможно най-доброто управление на имуществото си.

– Затова се обадох на теб. Искам ти да се съсредоточиш! Искам ти да се заемеш с нещата вместо мен, не ми досаждай с депозити, данъци... Не ме занимавай с всичко това.

– Значи адвокатите ти са влагали дивидентите, така ли?

– Да, повечето. Изтеглиха 32 долара за Коледа и сто за черквата.

– Какъв е значи балансът ви?

Той ми подаде влоговата си книжка.

– Не е лошо – казах аз.

Въпреки коледното разхищение и щедростта към черквата бе успял да натрупа 50227.33 долара.

– Може ли да попитам за какво се притеснява човек с такава сметка?

– Пак ме изхвърлиха от работа.

– Купи предприятието и му драсни клечката! – предложих аз.

– Бих могъл, нали? – За миг в очите му се мярна лудешки блясък и изчезна.

– Хърбърт, можеш да правиш всичко, каквото ти скимне.

– Предполагам. Но това е твоята гледна точка.

Наведох се напред.

– А каква е твоята, Хърбърт?

– Мисля, че всеки човек, заради собственото си самоуважение, трябва да живее от онова, което печели сам.

– Но, Хърбърт...

– Имам великолепна жена и дете, хубава къща, кола... Спечелил съм всяко пени, с което разполагам. Живея с пълното съзнание за собствената си отговорност. С гордост мога да кажа, че съм такъв, каквото искаше да бъде майка ми и коренно различен от баща си.

– Мога ли да те попитам какъв беше той?

– Не обичам да говоря за него. За него дом и семейство не значеха нищо. Истинската му страст беше пошлата музика, мръсните барове и измета, който кисне из тях.

– Беше ли добър музикант, как мислиш?

– Добър ли? – за миг гласът му се оживи, сякаш щеше да каже нещо важно...

– Добър ли? – повтори след миг, но този път безизразно. – Горедолу. Приемлив, поне в техническо отношение.

– И ти си наследил това от него.

– Може би ръцете и китките. Бог да ми е на помощ, ако има и още нещо.

– И любовта към музиката.

– Да, обичам музиката, но за мен тя никога не е като опиум! – изрече той с неочаквана за мен страст.

– А-ха. Ами...

– Никога!

– Моля?

Очите му се бяха разширили.

– Казах, че никога не допускам музиката да се превърне в опиум за мен! Тя е важно нещо, но аз владея положението, а не обратното.

Темата явно беше коварна, затова превключих отново на неговите финанси.

– Добре, да се върнем пак на твоя портфейл – как точно смяташ да го използваш?

– Една част ще отделя за мен и Алма на старини. Повечето ще остане за момчето.

– Би могъл да си позволиш поне някаква дребна сума... толкова, колкото да се отървеш от работа по празниците.

Хърбърт изведнъж скочи.

– Слушай, искам да управляваш ценните ми книжа, а не живота ми. Ако не си в състояние да разграничаваш тези две неща, ще си намеря някой, който може.

– Моля те, Хърбърт! Съжалявам, сър. Опитвах се да получа цялостно впечатление единствено с оглед на планирането.

Хърбърт седна със зачервено лице.

– Добре, но уважавай моите убеждения. Искам да вървя по собствения си път. Щом трябва да работя извънредно, за да свързвам двата края, значи такъв е моят кръст.

– Разбира се. Напълно си прав, Хърбърт. И затова те уважавам.

Мястото му е в лудницата, помислих си аз.

– Отсега нататък оставяш всичко на мен. Аз ще инвестирам дивидентите ти и ще командвам парада.

Докато се занимавах с Хърбърт, забелязах една блондинка. Хърбърт подхвърли нещо, но аз не го чух.

– Какво? – попитах.

– Казах „Ако дясното ти око те обижда, извади го и го махни от себе си“.

Изсмях се, но веднага млъкнах. Хърбърт изглеждаше напълно

сериозен.

– Скоро ще изплатиш колата и тогава можеш да си позволиш заслужена почивка по празниците. Освен това ще имаш и с какво да се гордеш, нали? Спечелил си я с пот на челото. Абсолютно цялата... от предната броня до края на ауспуха.

– Имам да изплащам още една вноска.

– Можеш да кажеш „сбогом“ на ресторанта.

– Но ще трябва да изкарам за рождения ден на Алма. Ще й купя телевизор.

– И това смяташ да постигнеш с труд, така ли?

– Помисли само колко по-смислен ще бъде този подарък, ако го направя със собствения си труд.

– Да, сър, тъкмо ще има какво да гледа в почивните дни.

– Ако се наложи, ще работя допълнително още 28 месеца. Бог ми е свидетел, за нея бих постигнал много повече.

При положение, че ситуацията на фондовата борса продължи да се развива, както в предишните три години, се очертаваше Хърбърт да стане милионер точно по времето, когато ще направи своята последна вноска за подаръка на Алма.

– Чудесно.

– Обичам семейството си – рече той искрено.

– Не се съмнявам.

– За нищо на света не бих променил живота си.

– Напълно те разбирам – отвърнах аз.

Имах чувството, че спори с мен. Че много иска да ме убеди в правотата си.

– Като си помисля какъв беше баща ми и какъв е моят живот... Това е най-голямата радост, която съм изпитвал.

За Хърбърт и най-дребното нещо се класира на върха, помислих си аз.

– Завиждам ти. Какво удовлетворение!

– Удовлетворение – повтори той решително. – Така е, наистина.

Фирмата започна да управлява портфейла на Хърбърт като превърна някои от по-застоялите книжа в доходоносни, инвестира натрупаните дивиденди, разнообрази собствеността му, така че да е в по-добра позиция при бъдещи икономически промени. Въобще приведе богатството му, ако може така да се каже, в отлична спортна форма. Истинският

портфейл е нещо невъобразимо красиво, независимо от неговата материална стойност. Оформянето му, ако се прави както трябва, е творчество, в което присъстват мажорните теми на индустрията, железниците и обществените услуги в съчетание с по-леките и интригуващи мотиви на електрониката, замразените храни, вълшебните лекарства, газът и петролът, авиацията и още много други страни на живота. Портфейлът на Фостър беше нашият шефдъвър. Гордеех се с постигнатото от фирмата и се потисках от мисълта, че не мога да се похваля, дори на самия него.

Невъзможността да споделя своето удовлетворение не ми даваше мира, за това реших да инсценирам, уж случайна среща. Възнамерявах да разбера в кой ресторант работи Хърбърт и да се отбия, като всеки друг простосмъртен гражданин, за да хапна нещо. Щях да нося със себе си отчета за неговия свръхизпипан портфейл.

Обадих се на Алма. Тя ми каза името на заведението. Не бях го чувал изобщо. Хърбърт избягваше да говори за него. Сигурно беше доста мрачно заведение – както сам казваше – това бе кръста, който трябваше да носи.

Оказа се доста под очакванията ми: тясно, тъмно и шумно. Хърбърт безспорно си беше избрал дяволско местенце... дали за да се накаже за безпътния си баща, дали за да покаже колко е благодарен на жена си, дали за да поддържа самоуважението си за трудно спечелените пари, дали кой знае за какво друго...

Провирах се с лакти към бара между отегчени жени и престъпни типове. За да ме чуе барманът, трябваше да крещя. Когато най-после ме разбра, извика, че въобще не е чувал името Хърбърт Фостър. Излизаше, че клиентът ми е възможно най-дребният работник в заведението. Вероятно вършеше някаква мръсна работа в кухнята или сутерена. Типично за него.

В кухнята някаква вещица правеше сандвичи, доста съмнителни на вид, докато отпиваше от халба с бира.

- Търся Хърбърт Фостър.
- Тук няма никакъв Хърбърт Фостър – отегчено провлачи тя.
- А долу в сутерена?
- Нема сутерен.
- А да си чувала за Хърбърт Фостър?
- Не съм чувала, по дяволите.
- Благодаря.

Седнах в едно сепаре да помисля. Хърбърт сигурно е избрал мястото по телефонната книга и е казал на Алма, че там прекарва

празничните вечери. Донякъде се почувствах по-добре, защото най-сетне започваше да се очертава по-приемлива причина за оставените да мухлясват 850 хиляди. Спомних си, че всеки път, когато му предлагаш да се откаже от работата през уикенда, той скачаше сякаш чува зъболекарската бормашина. Сега го разбрах – мига, в който Алма разбереше, че той е богат, край на измъкването от нея в края на седмицата.

Какво можеше да е по-ценно за Хърбърт от 850-те хиляди? Гуляи? Наркотици? Жени? Въздъгнах и си признах, че се заблуждавам. Не бях по-близо до отговора от всеки друг път. Не можех да допусна морална низост от страна на Хърбърт. Каквото и да решеше, той го правеше с някаква добра цел. Майка му беше порботила над него здравата, а той самият така ужасно се срамуваше от провалите на баща си, че и за миг не се съмнявах в неговата праволинейност. Отказах се от ребуса и си поръчах редовното питие преди лягане.

И тогава видях как в тълпата си проправя път Хърбърт Фостър – дрипав и измъчен. Лицето му изразяваше неодобрение като на светец, попаднал във Вавилон. Вървеше със стегнат врат и прибрани до тялото ръце, сякаш се боеше да се отърка о някого или да погледне в очите някой от хората край себе си. Несъмнено присъствието му в заведението беше адски унижително за него.

Извиках му, но той не ми обърна никакво внимание. С него не можеше въобще да се общува. Хърбърт беше почти в кома – не чуваше и не виждаше нищо.

Тълпата в задната част му стори път и очаквах, че Хърбърт ще отиде в някой тъмен ъгъл за метла или парцал. Вместо това в далечния край на дансинга светна прожектор и едно бяло пиано заблестя като огромен брилянт. Барманът сложи едно питие върху пианото и се върна на мястото си.

Хърбърт избърса стола с кърпата си и плахо седна. Извади една цигара от вътрешния си джоб и я запали. После цигарата започна бавно да пада от устата му, докато Хърбърт се надвесваше все повече над клавишите. Очите му се присвиваха сякаш взряни в нещо красиво, далече на хоризонта.

Още щом започна, Хърбърт Фостър сякаш изчезна. На неговото място седеше един болен от страст непознат с хищно разперени над пианото ръце. Той удари клавишите и спазъм от мръсен, презрян, великолепен джаз разтърси въздуха – свиреше собствена вариация на парче от двайсетте години.

Късно същата вечер преглеждах своя шедьовър – портфейла на Фостър – или иначе казано на страстния музикант. Не бях занимавал огнения пианист с него, нито пък със собствената си персона.

След около седмица щеше да падне зрелият плод от едно от стоманодобивните му предприятия. Три от петролните му ценни книжа изплащаха допълнителни дивиденди. Компанията за селскостопански машини, от която притежаваше 5,000 акции, щеше да му предложи права, даващи по три долара за всяка.

Благодарение на мен, моята фирма и процъфтяващата икономика, Хърбърт щеше да увеличи богатството си с няколко хиляди долара за последния месец. Имах основание да съм горд, но радостта ми – с изключение на комисионната – беше жлъчна и горчива.

Никой не можеше да помогне на Хърбърт. Той вече имаше онова, което искаше. Беше го постигнал много преди да се появим, както аз, така и наследството. Това бе почтеността, която майка му му бе набивала в главата цял живот. Както и безподобните му доходи, нищо че не стигаха дори за прилично съществуване. Той нямаше друга алтернатива, освен в името на жена, дете и дом, да свири в някоя бърлога, да диша цигарен дим, да пие джин, да бъде страстен музикант – син на своя баща – точно три пъти в седмицата.

КРАЙ

© 1951 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
The Foster Portfolio, 1951

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1270>]